

I den efterfølgende debat deltog de fleste af delegationerne.

Hovedparten af de latinamerikanske og de afro-asiatiske lande gav imidlertid udtryk for mistænksomhed overfor den etablerede orden og drog i tvivl, at den virkelig sikrede Surinam og Antillerne fuld indre selvstændighed, og at virkelig hele befolkningen i de to lande stod bag den. Karakteristisk var et indlæg fra den delegerede for Uruguay, der bl. a. i et af USA og Brasilien forelagt resolutionsforslag (der på grundlag af alt foreliggende accepterede Nederlandenes ophør med at indsende oplysninger til 73 e-udvalget) foreslog indsat en udtrykkelig erklæring vedrørende FNs kompetence i spørgsmålet om ophør af 73 e-indberetninger til FN på linie med den, der blev forlangt indsat i 1954-resolutionen vedrørende Grønland (se beretningen om 9. plenarforsamling spalte 879).

Den danske repræsentant, minister Karl I. Eskelund, fremhævede i et indlæg, at den hollandske regering uden mindste tvivl de jure var berettiget til at ophøre med 73 e-indberetningerne, foruden at det efter nyordningen ville være faktisk og formelt umuligt at fortsætte med dem. Han pegede derudover på resultatet af forhandlingerne mellem Holland, Surinam og Antillerne og sluttede med en lykønskning til den hollandske delegation og ganske særligt repræsentanterne for Surinam og Antillerne med den sag, de havde lagt frem for udvalget, og med den fuldbårde udvikling, den var udtryk for.

Ved afstemningen blev Uruguays ændringsforslag ved navneopråb vedtaget med 29 stemmer mod 13 (herunder de nordiske lande, Benelux og USA), medens 12 undlod at stemme. Efter at hovedforslaget var undergået visse formelle ændringer på forslag fra indisk side, vedtoges den samlede resolution med 18 stemmer (herunder de skandinaviske lande, Holland, USA, Mexico og Brasilien) mod 10 (herunder østblokken, Frankrig og Belgien), medens 27 (herunder Storbritannien og Uruguay) undlod at stemme.

Resolutionsforslaget kom til behandling i plenarforsamlingen den 15. december 1955; det afsnit, der indeholdt Uruguays ændringsforslag, blev her godkendt med 33 stemmer mod 16, idet 12 undlod at stemme.

Resolutionen som helhed vedtoges med 21 stemmer mod 10, medens 33 undlod at stemme.

Der kom ikke på 10. plenarforsamling til at foreligge andre meddelelser under ovennævnte dagsordenspunkt.

b. Fremgangsmåden ved behandling af meddelelser om ophør med indsendelse af oplysninger.

På grund af manglende tid var det ikke lykkedes art. 73 e-udvalget at efterkomme en opfordring i en af 9. plenarforsamling vedtaget resolution om at overveje og berette om den fremgangsmåde, der burde anvendes, når der fra en administrerende magt fremkom meddelelse om ophør af indberetninger til 73 e-udvalget.

Der fremsattes to resolutionsforslag, et fra Grækenland og et fra Irak, men de nåede ikke frem til afstemning. Det græske forslag, som bl. a. gik ud på, at spørgsmålet skulle sættes på dagsordenen for 11. plenarforsamling, blev trukket tilbage, efter at Iraks forslag — på indisk henstilling — var blevet henvist til behandling i art. 73 e-udvalget, hvorigennem man fra græsk side anså optagelsen på dagsordenen for sikret. Iraks resolutionsforslag gik bl. a. ud på, at meddelelser om ophør med indsendelse af 73 e-beretninger skulle gå direkte til plenarforsamlingen og ikke først behandles i 73 e-udvalget.

3. Oplysninger vedrørende ikke-selvstyrende områder.

(Dagsordenens punkt 31).

Dette dagsordenspunkt gav anledning til en langvarig drøftelse i 4. udvalg, under hvilken der forelagdes resolutionsforslag om følgende spørgsmål:

a. Art. 73 e-udvalgets beretning.

Beretningen, der i hovedsagen beskæftiger sig med den sociale udvikling i de ikke-selvstyrende områder, blev af 4. udvalg med 42 stemmer foreslået taget til efterretning, idet dog østblokken, Sydafrika og Belgien undlod at stemme.

Under debatten benyttede den græske repræsentant anledningen til i en overfor Storbritannien meget skarp tale at oprulle hele Cypernsørgsmålet.